

idet de ærede Forslagsstillere have ment at kunne tilvejebringe et tilfredsstillende Lovarbejde ved at aftrykke Kommissionens Udkast; men der maa dog herom gøres baade en formel og en reel Bemærkning.

De ærede Forslagsstillere have tilegnet sig Processkommissionens Arbejde, men de have ikke fundet, at de skyldte enten dette Ting eller Kommissionen at ytre et eneste Ord om, hvorfra de havde deres Forslag. Den ærede Ordfører sagde i det Foredrag, hvormed han forelagde Sagen, at man havde benyttet Kommissionen af 1875; men han nævnte ikke med en Stavelse, at man tillige, og det i en meget væsentlig Grad, havde brugt den nuværende Kommissions Arbejde. Han gjorde det ikke, skønt den Kommission, man særlig har benyttet, ikke har afgivet sit Udkast til Offentligheden, ja end ikke har afgivet det til Justitsministeren. Kommissionen har endnu ikke fuldstændig og endelig gjort denne Del af sit Arbejde færdigt; det Udkast, som her er Tale om, er udtrykkelig betegnet „Foreløbig Aftryk“. Kommissionen har forbeholdt sig, inden den endelig afgiver Arbejdet, at foretage yderligere Ændringer i det. Ikke des mindre have de ærede Forslagsstillere ment, at de havde Ret til at aftrykke et Lovudkast, som tilhører en Kommission, der ikke er fuldstændig færdig med det. Et æret Medlem af dette Ting tilegnede sig for nogle faa Aar siden et Forslag, der i et Udvalg, hvori han havde Sæde, var fremkommet fra et andet Medlem, og han gik ned her i Tinget og forelagde det som sit eget. Det blev alvorlig paatalt. Samme ærede Medlem søgte ved en anden Lejlighed under Forhandlingerne her i Tinget at tilegne sig Væren for et Forslag, som var kommet frem fra anden Side i Finansudvalget. Og saa det blev stærkt paatalt her i Salen, og der blev i den socialistiske Presse raabt „Kleptomani“ efter ham. Det er langt fra mig at ville bruge et saa stærkt og uarbtigt Ord om det foreliggende Forslag; men jeg mener dog, at burde udtale, at det havde været klædeligt, om de ærede Forslagsstillere havde indhentet Tilladelse af den Kommission, hvis Arbejde de vilde benytte, og naar de ikke gjorde det, burde de dog i det mindste ved Sagens Forelæggelse her i Salen have nævnt, hvorfra de havde Hovedparten af deres Forslag. Sagen af Delene er flet og

de Herrer maa nu selv forsvare deres Praxis, der er saa grel, at den ikke let finder sit Sidestykke.

Men jeg vilde dog ikke have lagt større Vægt paa denne formelle Side af Sagen, hvis de Herrer endda havde trykt Kommissionens Udkast af, saaledes som det foreligger. Men det have de ikke gjort; de have ganske vist aftrykt Sætning for Sætning, Ord til andet, men de have tillige foretaget nogle Forandringer, visse Udtegninger, saaledes, at det, der er blevet tilbage, i Realiteten maa siges at være fuldstændig ubrugeligt. Jeg vil ikke her gennemgaa de forskellige underordnede Punkter, hvor der er foretaget Forandringer, for ikke at sige Forvansninger, af den Rilde, som har tjent til Grundlag for det Forslag, vi nu her behandle; men jeg vil holde mig til tre à fire Hovedpunkter. — Først da Forslagets § 3, der omhandler Politiets Ret til at anholde. Saaledes som denne Paragraf er affattet, har Politiet Ret til at anholde Personer, „naar de træffes under Udførelsen af en Forbrydelse og ikke efter Politiets Paalæg ville afstaa fra deres forbryderiske Virken.“ Videre maa Politiets almindelige Ret til at anholde Personer ikke gaa. Jeg har i et Blad set fremhævet som Eksempel paa, hvad en saadan Ordning vilde føre til, at en Politimand, som traf en Person i Færd med at tænde en Tændstik for at sætte Ild paa en Bygning, da kun kunde anmode vedkommende Person om at opføre med sit Forehavende, og naar Personen gjorde det, saa vilde det være Lovstridigt, hvis Politimanden anholdt ham. Som et andet, Forslaget illustrerende Tilfælde nævnes følgende. Der er begaaet et Mord, Politiet møder en Person, hvis Hænder og Klæder ere blodige, saa at der er al Grund til at antage, at det er Mordmanden. Men Politiet er efter § 3 i Forslaget pligtigt til at lade Manden gaa; Paragraffen giver det ikke Ret til at anholde den mistænkelige Person. Det er vel unødvendigt at sige, at Processkommissionens Udkast ikke kan have tilfattet at etablere en saadan Ordning; men de Herrer Forslagsstillere have i deres Gengivelse af Kommissionsudkastets Paragraf om, hvilke Personer Politiet maa anholde, udeladt Ordene: „eller der er bestemt Grund til at mistænke dem“ for nogen af de i en forudgaaende Paragraf omtalte